

Fons de Fuencaliente.

Al sud de l'illa de la Palma, mirant a orient i a ponent es troba el municipi de Fuencaliente.

Les erupcions volcàniques han donat a Fuencaliente una terra que cria excel·lents vins, i uns fons marins d'aigua clara, sovint entapissats d'algues.

En un mitjà quallat de productors primaris, proliferen els organismes de nivells superiors de la piràmide tròfica.

Uns es passegen entre roques i algues. Mentres altres, mestres de la cripsi, transiten pel fons.

El peix trompeta sol deambular solitari a la cerca de preses. Compartix espai amb la vidriada, que ací anomenen *seiffa*, entre les roques.

Però no tota la pedra dels fons de Fuencaliente són simples roques. Algunes contenen històries.

El 5 de juny de 1570, va eixir de Funchal el galió *Santiago* amb quaranta religiosos de la Companyia de Jesús, rumb a Brasil.

Huit dies després, el navili va fer escala en Tazacorte. Al matí següent, prossegueixen la travessia cap a Santa Cruz de la Palma, quan van atacar el *Santiago* cinc vaixells de la flota del pirata Jacques de Sores. Passats a ganivet, els jesuïtes van acabar en el fons del mar. Diuen que les relíquies estan en l'ermita de Tazacorte, però és en el fons del mar, entre la punta de Malpica i la de Fuencaliente on quaranta encreuaments de pedra donen testimoni del seu final; prop de la Boca Fornalla, o cova dels Coloms, com la criden els pescadors, entre llums i ombres, custodiades pels peixos.

Els trompeta, les bastines i el cap-roig deambulen entre les algues, indiferents als símbols i els mites submergits.

Ací, en el fons del mar, les forces eternes servixen de poc. Les vies de salvació estan clares: ser més fort o escapar, passar desapercebut o fer por, o disfressar-se de perillós; trobar un cau i defensar les cries... I escapar de les xarxes i les canyes.

Mentres el rastre humà siga només el dels encreuaments, els peixos estaran fora de perill i el peix trompeta continuarà recorrent els fons de Fuencaliente, recolzat en la complexa xarxa tròfica del fons del mar; on no hi ha més destí que viure, primer, i morir després, sense mollons ni cerimònies.